

Arrest

nr. 237 029 van 16 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FONTIGNIE *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Gjilan (Kosovo) en bent u Kosovaars staatsburger. Op 8 september 2016 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarbij u het volgende verklaarde. U ging in oktober 2014 in Prishtinë (Kosovo) samenwonen met S.M. (...), die actief was voor Kosovaarse partij AKR (Alliantie voor een Nieuw Kosovo) en die u vijf maanden eerder had leren kennen. In november of december 2014 ontdekte u dat

u zwanger was. Sindsdien begon S. (...) u te mishandelen en sloot hij u regelmatig op. Af en toe mocht u wel buiten komen om bijvoorbeeld naar de bakker te gaan of nam hij u mee naar een restaurant of een activiteit waar hij diende aanwezig te zijn. Zijn familie – die in Duitsland woont – was op de hoogte van het gedrag van S. (...) en in augustus 2014 kwamen zijn vader, zijn broer en een oom langs moederskant bij hem langs om met hem te zeggen dat hij u goed diende te behandelen. S. (...) wou hen niet binnenlaten waarop hij met zijn vader ruzie kreeg. S. (...) dreigde de politie te bellen, waarop zijn vader naar de politie stapte. U belde uw schoonvader de volgende dag en hij vertelde u dat hij de politie alles had verteld over S. (...) en over hoe hij u behandelde. Uw schoonvader zei dat hij verder niets voor u kon doen en vertrok opnieuw naar Duitsland. De politie is u hierover nooit iets komen vragen. U beviel op 11 september 2015 van een zoon. In het ziekenhuis ondertekende u enkel een document om het ziekenhuis te verlaten, maar vroeg u geen documenten om jullie zoon in te registeren omdat S. (...) dit niet wou. S. (...) zei dat jullie zoon geen identiteit mocht hebben en dat hij voor andere doeleinden was bestemd. Thuis werd u opnieuw mishandeld en regelmatig opgesloten door S. (...).S. (...) knuffelde nooit zijn zoon en toonde geen vadergevoelens. Op 2 januari 2016 was u aan het slapen wanneer u de deur hoorde opengaan. U dacht dat het S. (...) was, maar er stonden twee gemaskerde personen in uw kamer die u vervolgens verkrachtten en foto's van u namen. Ze zeiden tegen u dat u er met niemand over mocht spreken zo niet werden de foto's aan iedereen getoond. Even later kwam S. (...) thuis die u begon uit te lachen en te mishandelen. Ook hij verkrachtte u en zei tegen u dat u het aan niemand mocht vertellen. U besloot dat het genoeg was en zei tegen hem dat u de politie zou bellen. S. (...) bedreigde u eerst dat u dit niet mocht doen, maar toen hij begreep dat u dit toch zou doen, zei hij tegen u dat niemand hem iets kon maken. U belde de politie en er kwamen twee agenten langs. U vertelde hen wat er gebeurd was en zij zeiden dat u diende mee te komen naar het politiecommissariaat. S. (...) werd op dat moment niet meegenomen door de agenten. U wist niet of hij op een later tijdstip werd meegenomen. Op het politiecommissariaat vertelde u hoe hij u behandeld had en over de verkrachting die had plaatsgevonden. De twee politieagenten zeiden u dat niet de enige verkrachte vrouw was, dat ze een verslag van uw verklaring zouden opmaken en dat u een document diende te ondertekenen dat u van verdere vervolging afzag. De agenten weigerden een verslag op te stellen op basis van uw verklaring van de feiten. U vroeg hen of u een kopie van uw verklaring zou krijgen en ze zeiden van niet. De agenten gaven u ook de raad om weg te gaan bij S. (...) omdat u niets tegen hem zou kunnen doen. U ondertekende het document – het ging zo snel dat u niet zag wat u ondertekende - en nam de bus naar uw ouders in Gjilan. Op 11 januari 2016 ging u naar het ziekenhuis om de documenten om uw zoon te registeren op te halen. Samen met uw vader ging u vervolgens uw zoon inschrijven bij het gemeentehuis van Prishtinë. In de periode dat u bij uw ouders verbleef, zei S. (...) tegen een gemeenschappelijke vriendin van jullie dat hij u ging vermoorden en dat hij jullie zoon zou verkopen. Op 22 mei 2016 vielen vier gemaskerde personen bij uw ouders binnen. Uw vader werd vastgebonden en u en uw moeder werden verkracht. Wederom werden hier foto's van genomen. Uw belagers zeiden tegen dat ze van S. (...) moesten zeggen dat hij u ging vermoorden en uw zoon afpakken wanneer die één jaar oud werd. Tegen uw vader werd gezegd dat hij hier geen melding van mocht maken, anders zou hij vermoord worden en zouden de foto's van u en uw moeder openbaar gemaakt worden. De invallers gingen weg en u zei tegen uw ouders dat u ook zou vertrekken omdat u zo niet meer kon leven. Uw moeder vroeg u meermaals om nooit met iemand te spreken over die verkrachting. De volgende dag, op 23 mei 2016, vertrok u met de bus naar Preshevë (Servië) waar u aan de deuren klopte voor hulp. U werd binnengelaten door een vrouw genaamd S. (...) en haar man K. (...). U verbleef hier gedurende vier maanden - u bleef vooral op uw kamer – totdat S. (...) zei dat haar echtgenoot zijn privacy terug wou. Op 5 september 2016 vertrok u uit Preshevë en reisde u naar België, waar u op 7 september 2016 aankwam. Op 8 september 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreesde in geval van terugkeer dat uw zoon zou afgenomen worden door S. (...) en dat u vermoord zou worden. Op 18 mei 2017 nam het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 7 december 2017 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 22 oktober 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U beroept zich opnieuw op de problemen met S. (...) en legde enkele nieuwe documenten neer ter staving van uw verzoek. U vreest dat u of uw zoon bij terugkeer naar Kosovo zouden worden vermoord, en u denkt dat uw familie ook problemen heeft gekend met S. (...). Daarnaast verklaarde u dat u in Kosovo voor drie jaar zou worden opgesloten omdat u uw kind meenam naar België. U werd in België door Interpol ondervraagd en voorwaardelijk vrijgelaten door de rechter, in afwachting van uw Kosovaars gerechtelijk dossier. U verklaarde dat u in Kosovo niet zou kunnen rekenen op een eerlijke rechtszaak omdat uw ex-partner invloedrijke vrienden heeft, onder wie Behgjet Pacolli.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: Een brief over uw ex-partner geschreven door diens moeder, een medisch rapport uit Kosovo (dd. 25.06.2016) volgens welke u voor lichamelijke verwondingen – toegebracht door vuistslagen en zware voorwerpen – werd verzorgd,

Belgische psychologische en psychiatrische rapporten (dd. 15.05.2019, 09.05.2019, 08.11.2019, 07.11.2019, 16.09.2019) waarin uw problemen in Albanië en uw psychologische/psychiatrische behandeling ten gevolge van een vastgestelde posttraumatische stress stoornis worden beschreven, een rapport van uw sociaal assistent (dd. 21.10.2019) waarin eveneens uw problemen worden geschetst en waarin gewezen wordt op uw kwetsbaar profiel, attesten van de Belgische politie dat u zich daar regelmatig aanmeldt, een brief van uw advocaat met het verzoek uw huidig verzoek om internationale bescherming zorgvuldig te onderzoeken (dd. 21.11.2019), en een dossier van uw advocaat ter ondersteuning van uw volgend verzoek (dd. 12.11.2019) met daarin verklaringen van uw advocaat omtrent uw vrees voor uitlevering, de positie van S.M. (...) en uw kwetsbaarheid als verklaringen voor incoherenties in uw verklaringen vastgesteld bij uw eerste verzoek; een proces-verbaal van uw ondervraging door de Belgische politie (dd. 17.10.2019); de beslissing van de Belgische rechter (dd. 18.10.2019) naar aanleiding van een opsporingsbericht van Interpol om u mits naleving van enkele voorwaarden niet te arresteren; een geboorteakte van uw zoon (dd. 10.5.2016) en een attest van de gemeente Prishtinë waarmee u wil aantonen dat S.M. (...) niet als vader geregistreerd staat; een mail van uw advocaat aan het Belgisch consulaat in Prishtina aangaande uw problemen; enkele rapporten over Kosovo en de positie van de vrouw; prints van de facebookpagina van S.M. (...); mails van uw broer aangaande uw problemen met uw ex-partner; een artikel over S.M. (...) die zijn steun uitspreekt aan Selim Pacolli; dezelfde brief van de moeder van S.M. (...) die u zelf neerlegde; medische rapporten over S.M. (...); enkele van dezelfde medische attesten die u zelf neerlegde. U maakte na uw persoonlijk onderhoud nog een geboorteakte van uw zoon over (dd. 5.12.2019).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt immers dat u psychologische problemen kent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Uw vertrouwenspersoon was aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud en had net als uw advocaat de mogelijkheid opmerkingen te geven, u werd duidelijk gewezen op de mogelijkheid om pauze te vragen wanneer u het nodig had, er werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud duidelijk uitgelegd dat u niet uw hele relaas opnieuw uit de doeken zou moeten doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat enkele opmerkelijke elementen ertoe noopten de nodige vraagtekens te plaatsen bij de door u geschetste omstandigheden van uw vlucht uit Kosovo, en omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan.

Aangaande uw psychologische problemen, zoals beschreven in de verschillende attesten van uw psycholoog, psychiater en sociaal assistent, wordt opgemerkt dat u, gevraagd of u in Kosovo toegang zou hebben tot de nodige psychologische begeleiding, bevestigend antwoordde (CGVS, p. 4). Uw (zeer veralgemenende) verklaring dat wie psychische hulp zoekt als zot wordt beschouwd (CGVS, p. 4) doet aan deze vaststelling geen afbreuk. In haar schrijven verduidelijkt uw advocate overigens op geen enkele manier en welke van de inconsistenties die in het verleden werden opgemerkt zouden kunnen worden verklaard door uw psychologische problemen, maar beperkt ze zich tot het herhalen van de

vaststellingen die in de rapporten worden gemaakt. Zelfs indien uw psychologische problemen verschoning zouden kunnen bieden voor de incoherenties in uw relaas die werden opgenomen in de beslissing in het kader van uw eerste verzoek (quod non), dan nog doen zij geen afbreuk aan de in dezelfde beslissing aangehaalde beschermingsmogelijkheden. Het loutere feit dat u psychologische problemen heeft kan niet volstaan om te concluderen dat u nood heeft aan internationale bescherming. De internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag biedt, heeft als doel de verzoeker om internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en kan niet kan aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Voorts haalde u aan een gevangenisstraf te vrezten ten gevolge van een klacht die uw ex-partner tegen u indiende wegens parentele ontvoering (CGVS, p. 5-6). In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat u, in tegenstelling tot wat u leek te geloven, tot op heden niet werd veroordeeld in Kosovo. In Kosovo is het niet mogelijk om mensen bij verstek te berechten en uit uw documenten blijkt enkel dat er een aanhoudingsbevel tegen u werd uitgereikt. U werd nog niet berecht. Het is de bevoegdheid van de relevante Kosovaarse autoriteiten om uitspraak te doen over het wettelijk vaderschap en de voogdij over uw kind, alsook over de vraag of u een misdrijf heeft gepleegd door met uw kind naar België te reizen. Het opleggen van sancties voor eventuele strafbare feiten behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat en wijst niet per se op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts blijkt uit niets dat de vigerende strafwetgeving niet correct op u is toegepast/zou toegepast worden. De stelling van uw advocaat dat uw ex-partner niet het recht heeft om uw zoon internationaal te laten zoeken aangezien uw ex-partner niet als de vader geregistreerd staat, waardoor bijgevolg uw aanhoudingsbevel onregelmatig tot stand is gekomen volstaat niet om te besluiten dat u geen eerlijke rechtsgang zou kunnen afdwingen. Zo is in het licht van de bepalingen opgenomen in de Kosovaarse Familie Wet (in het bijzonder art. 106 en 108), in het Verdrag betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen gesloten te Den Haag d.d. 25.10.1980 (art. 8) en in de EU-Verordening 2019/1111 Van de Raad van 25 juni 2019 betreffende de bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en betreffende internationale kinderontvoering (art. 22) de stelling dat uw ex-partner uw zoon niet internationaal kan laten opsporen niet meer dan een blote bewering. Dat uw ex-partner een publiek figuur is, zoals aangekaart door uw advocaat, volstaat evenmin om te besluiten dat u geen beroep zou kunnen doen op de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden. U gevraagd naar concrete redenen om aan te nemen dat een rechtszaak niet correct zou verlopen, stelde u dat uw ex-partner invloed kan uitoefenen omdat hij machtige vrienden en kennissen heeft. U verwees ter staving hiervan naar een artikel dat zich in uw dossier zou bevinden en waarin hij zijn steun zou uitspreken voor Behgjet Pacolli bij de laatste verkiezingen (CGVS, p. 6-7). Het enige artikel betreffende S.M. (...) in uw dossier betreft echter een artikel waarbij hij zijn steun uitspreekt voor Selim Pacolli bij de lokale verkiezingen van 2017. Hoe dan ook is de vaststelling dat S.M. (...) kennissen heeft binnen de politiek, onvoldoende om zonder meer te concluderen dat u geen toegang zou hebben tot een eerlijke rechtsgang. Zoals reeds in het kader van uw eerste verzoek werd geoordeeld – en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd – is het feit dat een (beginnend) politicus vertoeft in politieke sferen onvoldoende om te besluiten dat deze connecties hem in staat stellen u alle beschermingsmogelijkheden te ontnemen. Tot op heden heeft u op geen enkele manier stappen ondernomen om in Kosovo juridische bijstand te krijgen of de hulp te zoeken van een organisatie die u zou kunnen bijstaan bij uw juridische problemen (CGVS, p. 7). Uw verklaring hiervoor, dat u niet durft en dat u niemand in Kosovo vertrouwt (CGVS, p. 7) kan in deze niet volstaan. Van een verzoeker is het namelijk te verwachten dat hij/zij eerst alle nationale beschermingsmogelijkheden aanwendt alvorens zich te wenden tot internationale bescherming, hetgeen u niet heeft gedaan. Indien de relevante instanties en/of organisaties niet worden aangesproken, kunnen zij u vanzelfsprekend niet bijstaan.

In dit kader kan worden verwezen naar de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 10 juli 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20180710.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), waaruit blijkt bovendien dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de

politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Kosovo nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 10 juli 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20180710.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Kosovaarse autoriteiten zich bewust zijn van de problematiek van huiselijk geweld en, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en inspanningen leveren om huiselijk geweld, waarop nog steeds een groot maatschappelijk taboe rust, te bestrijden. In september 2010 keurde het Kosovaarse parlement de "Wet op Bescherming tegen Huiselijk Geweld" goed, samen met een strategie en nationaal actieplan ter bestrijding van het fenomeen. Het doel van de wet is om een reeks van wettelijke maatregelen te voorzien die slachtoffers van huiselijk geweld beschermen. In januari 2014 keurde de regering een actieplan voor de uitvoering van VN-Veiligheidsraad Resolutie 1325 over vrouwen, vrede en veiligheid goed. In maart 2014 wijzigde het parlement de wetgeving met het oog op de erkenning van slachtoffers van seksueel geweld tijdens de oorlog in Kosovo. In december 2016 werden een nieuwe strategie en bijbehorend actieplan voor de bescherming tegen huiselijk geweld voor de periode 2016-2020 aangenomen. De initiatieven van de Kosovaarse overheid hebben er onder andere toe geleid dat tijdens de politieopleiding bijzondere aandacht geschonken wordt aan gendergerelateerd geweld en dat er in elk politiestation een speciale politie-eenheid, een "Domestic Violence Unit", werd opgericht. De agenten van deze units worden speciaal opgeleid en volgen bijkomende vormingen om op efficiëntere wijze om te kunnen gaan met klachten. Met de hulp van de Verenigde Naties werden tevens gemeentelijke coördinatiemechanismen inzake huiselijk geweld ("Domestic Violence Municipal Coordination Mechanisms") uitgebouwd. De samenwerking tussen de Domestic Violence Units en de Domestic Violence Municipal Coordination Mechanisms verloopt goed, waardoor er steeds meer slachtoffers van huiselijk geweld kunnen rekenen op bescherming/hulp en ondersteuning. In 2018 werd een Nationale Coördinator tegen Huiselijk Geweld aangesteld. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij een aantal ngo's en vluchthuizen, die slachtoffers opvangen, adviseren en op diverse vlakken bijstaan, en dat er twee nationale telefonische hulplijnen actief zijn.

Wat tot slot uw verklaringen betreft dat uw familie in Kosovo nog problemen zou hebben met uw ex-partner, blijkt dat u dit vermoeden louter baseert op het feit dat ze u zeggen dat u zich geen zorgen hoeft te maken (CGVS, p. 9). Dit kan geenszins volstaan als aanwijzing dat uw familie daadwerkelijk tot op heden problemen kent.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De geboorteaktes van uw zoon en het attest van de gemeente Prishtinë waarmee u wil aantonen dat S.M. (...) niet als vader geregistreerd staat wijzigen de conclusies aangaande de voor u beschikbare beschermingsmogelijkheden niet. Ook het medisch attest dd. 25 juni 2016 aangaande de verwondingen die bij u werden vastgesteld volstaat niet om te besluiten dat u geen beroep kan doen op uw

autoriteiten. Aangaande uw psychologische problemen, zoals beschreven in de verschillende attesten van uw psycholoog, psychiater en sociaal assistent, werd in deze beslissing reeds gemotiveerd. Het artikel over S.M. (...) die zijn steun uitspreekt aan Selim Pacolli werd hierboven reeds aangehaald. De mails van uw broer, de facebookpagina van S.M. (...) en de correspondentie tussen uw advocaat en het Belgisch consulaat in Kosovo (het consulaat is, voor zover uit uw dossier kan blijken, in deze zaak geen betrokken partij), laten niet toe de conclusies inzake de voor u beschikbare beschermingsmogelijkheden in Kosovo te wijzigen. Dat de Kosovaarse autoriteiten uw aanhouding hebben gevraagd, er in België een procedure werd opgestart en u zich in België bij de politie moet aanmelden – zoals aangetoond met de attesten van de politie alsook het PV en de beslissing van de rechtbank die zich in het dossier van uw advocaat bevinden – wordt in deze beslissing niet betwist. De brief van uw de moeder van uw ex-partner heeft duidelijk een gesolliciteerd karakter en heeft geen enkele bewijswaarde. Wat de medische rapporten over S.M. (...) betreft, wordt opgemerkt dat het om rapporten gaat van 2004, toen hij een kind was van twaalf jaar oud, die onmogelijk bewijs kunnen vormen voor zijn karakter op heden. Los daarvan wijzigen zij evenmin de conclusies inzake de beschermingsmogelijkheden in Kosovo. De neergelegde rapporten over Kosovo zijn van algemene aard. Een verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat er in Kosovo geen doeltreffende bescherming zou zijn vanwege de autoriteiten voor ieder persoon. Het is aan de verzoeker om in concreto en in zijn specifieke geval aan te tonen dat er, in het licht van deze informatie en van de aangebrachte feiten, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, *quod non in casu*.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op een "Appreciatiefout en schending van:

- artikelen 3, 5 en 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM");
- artikelen 1 à 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("Handvest");
- artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming ("Kwalificatierichtlijn") ;
- artikelen 48/3 tot 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ("VW");
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoekster geeft een overzicht van de aangevoerde bepalingen en beginselen. Vervolgens gaat zij in op haar psychische gesteldheid, haar bijzondere kwetsbaarheid en haar verhoogde subjectieve angst. In dit kader voert zij aan:

"De psychiatrische, psychologische en sociale verslagen die verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd, tonen het bijzondere trauma aan dat zij heeft ondervonden in Kosovo en de gevolgen ervan, waaraan zij nog steeds lijdt.

Een psychologisch verslag dd 16.09.2019 verklaart (stuk 5):

(...)

In een psychologisch rapport dd 07.11.2019 schrijft nog de Dr. N.K.K. (...) dat (stuk 6):

(...)

Een psychiatrische verslag dd 08.11.2019 rapporteert (stuk 7):

(...)

In haar sociaal rapport dd 21.10.2019 verklaart Mevrouw M.V.L. (...), verzoeksters vertrouwenspersoon en sociale werker, het volgende (stuk 8):

(...)

De psychische staat van verzoekster, die niet betwist wordt door het CGVS (verwerende partij verklaart zichzelf dat de betrokkene "psychologische problemen" kent), werd niet voldoende in acht genomen. Er werd ermee rekening gehouden voor het bepalen van "bijzondere procedurele noden", maar voor de rest werd er verklaard dat verzoekster toegang zou hebben tot de nodige psychologische begeleiding in Kosovo, dat er niet werd uitgelegd hoe deze psychologische problemen verzoeksters vorige inconsistenties in haar relaas zouden aantonen, en dat deze problemen toch geen afbreuk doen aan de beschermingsmogelijkheden dat verzoekster zou hebben in Kosovo (bestreden beslissing, p. 3).

Het CGVS heeft hier duidelijk algemene overwegingen gemaakt, zonder de inhoud van de verschillende sociale, psychologische en psychiatrische rapporten te analyseren. Deze rapporten laten o.a. weten dat verzoekster ernstige depressieve symptomen heeft die deel uitmaken van een chronisch posttraumatisch beeld, en dat er in haar hoofd een reëel risico op zelfmoord bestaat.

Eruit blijkt dat verzoekster een verhoogde subjectieve angst heeft, die verband houdt met de ernst van de vervolgingen die ze ondergegaan heeft in het verleden in Kosovo.

Uw Raad heeft al beoordeeld, namelijk in haar arrest nr. 161 079 dd 29.01.2016 (eigen onderstreping) :

(...)

Dezelfde conclusie voortvloeit uit een a contrario lezing van de volgende passage van het arrest nr. 228 274 dd 30.10.2019 van Uw Raad (eigen onderstreping) :

(...)

Verzoekster is duidelijk in een vreselijk staat van angst, dat een terugkeer naar Kosovo voorkomt, niet alleen omdat het de plaats is van de wreedheden waaraan zij werd onderworpen, maar ook omdat een terugkeer naar Kosovo haar in een staat van constante en aanhoudende angst zou storten om door Meneer M. (...) te worden gevonden en door hem te worden gedood, een daad die op zich kan worden geanalyseerd als een daad van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 VW."

Verzoekster is evenmin akkoord met de bestreden motivering inzake de vrees ten aanzien van S.M. en de beschermingsmogelijkheden tegen deze persoon. Zij betoogt:

"Het gebrek aan zorgvuldigheid van de nieuwe elementen van verzoekster is flagrant.

Ten eerste beperkt het CGVS zich tot het maken van algemene, stereotiepe overwegingen, totaal zonder nuance, terwijl het moet, als asielinstantie, alle elementen van de zaak met zorgvuldigheid en en voorzichtigheid afwegen. In dit geval heeft het CGVS niet de voorzichtige houding aangenomen die nodig is bij de analyse van verzoeksters voorgelegde (nieuwe) elementen. Enerzijds wordt gesteld dat verzoekster "enkel" het voorwerp is van een aanhoudingsbevel. Anderzijds wordt gesteld dat uit "niets" blijkt dat verzoekster een risico loopt ten onrechte te worden veroordeeld in Kosovo. Echter, alles wijst erop het tegendeel te geloven, en het aanhoudingsbevel in kwestie is zeer verontrustend: in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, roept het feit dat de naam van Meneer M. (...) in de geboorteakte van I. (...) niet (als wettelijke vader) wordt vermeld, op zijn minst vragen op.

Bovendien is het feit dat de Belgische onderzoeksrechter besloten heeft het aanhoudingsbevel momenteel niet uit te voeren, een ander teken dat de procedure in Kosovo gevaarlijk kan zijn voor verzoekster en dat een wantrouwende — zo niet, heel voorzichtige - houding moet worden aangenomen in deze zaak.

Verzoeksters raadsman had hierover de nadruk gelegd, niet alleen in haar schrijven dd 12.11.2019 (stuk 4) maar ook tijdens het gehoor bij het CGVS; die heeft specifiek om de grootste mogelijke voorzichtigheid gevraagd en heeft het CG VS opgeroepen om te wachten op de ontwikkeling van de lopende rechtszaak (zie gehoorverslag, p. 11):

(...)

Ten tweede beweert het CGVS, op basis van enkele internationale en Europese wetsbepalingen, dat de stelling dat Meneer M. (...) "zijn kind" niet internationaal kan opsporen, een "blote bewering" is, ook al doet het geen zorgvuldige analyse van deze wettelijke bepalingen. Bijvoorbeeld, het Verdrag betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen gesloten te Den Haag dd 25.10.1980 is niet van toepassing in casu want Kosovo is geen ondertekende Staat van dit verdrag. Op dezelfde manier, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, voorzien artikels 106 en 108

van de Kosovaarse Familie wet dat de moeder van het kind haar expliciet akkoord moet geven voor de erkenning van het vaderschap, *quod non in casu*.

Hoe durft verwerende partij zo'n juridische beoordeling van de zaak te maken en er zo op vooruit te lopen, terwijl het daarover absoluut niet bevoegd is en blijkbaar een foute lezing maakt?

Daarnaast had het CGVS haar voorzichtigheid(splacht) moeten verdubbelen, *quod non*, door op te merken dat Meneer M. (...) belangrijke politieke connecties heeft (dit feit wordt niet in twijfel getrokken in de bestreden beslissing).

In plaats daarvan concludeert het CGVS dat uit het feit dat Meneer M. (...) zulke connecties heeft, niet kan worden afgeleid dat verzoekster geen toegang zal hebben tot een eerlijk rechtsgang in Kosovo. Integendeel, de macht' van Meneer M. (...) (en zijn belangrijke positie op het nationale toneel) is precies een element waarmee voldoende rekening moet worden gehouden, gezien de hierboven beschreven "anomalieën" (die vragen oproepen), en gezien de algemene informatie over corruptie in het land (zie de COI Focus "Kosovo Algemene situatie van 10 juli 2018, die het CGVS gebruikt in haar beslissing; in het bijzonder p. 7 waar men leest dat "endemische corruptie (...) één van de belangrijkste mensenrechtenproblemen" blijft in Kosovo).

Meneer M. (...) is een publieke figuur in Kosovo, met de (grote) zichtbaarheid die dit met zich meebrengt, en hij heeft een "lange arm" (zie bijlage 10 van stuk 3). Hij maakt gebruik van zijn zichtbaarheid om op sociale netwerken de beschuldigingen te publiceren die hij uit tegen Mevrouw M. (...) en haar familie, over de ontvoering van I. (...) (ibidem). Hoewel hij de naam van verzoekster niet expliciet schrijft, worden de naam van haar broer R. (...) en de naam van haar vader R. (...) wel geciteerd (ibidem). Bovendien werd R. (...), die in Zwitserland verblijft, benaderd door Meneer M. (...): de manager van het theater waar R. (...) werkt kreeg een e-mail van Meneer M. (...), die hem verschillende vragen stelde en informatie zocht over een mogelijke kinderontvoering. Meneer M. (...) legt uit dat zijn vrouw ook werd benaderd in het kinderdagverblijf waar ze werkt: het hoofd van het kinderdagverblijf kreeg een telefoontje van Meneer M. (...) die ook vragen stelde. Laatstgenoemde beschuldigt R. (...) ervan zijn zus te hebben geholpen "zijn kind" te ontvoeren. Het is duidelijk dat Meneer M. (...) verzoekster en haar familie aanvalt op de sociale netwerken, en dat hij elk hulpmiddel gebruikt dat hij in zijn bezit heeft om haar te vinden met I. (...). Deze elementen werden allemaal naar voor gebracht bij het CGVS (stuk 3) maar het CGVS heeft er niet rekening mee gehouden. Er wordt er geen enkel melding van gemaakt in de motivering van de bestreden beslissing (in tegendeel beweert het CGVS dat er geen aanwijzing bestaat "dat [verzoeksters] familie daadwerkelijk tot op heden problemen kent", zie bestreden beslissing, p. 4).

Ten einde gaat verzoekende partij niet akkoord met de conclusies die verwerende partij trekt uit het COI Focus rapport. Inderdaad, in hetzelfde verslag kan men lezen, over de vrouwen, alleenstaande moeders en huiselijk geweld (p. 32; eigen onderstreping):

(...)

Dit wordt bevestigd, onder andere, door de informatie die neergelegd werden bij het CGVS (bijlagen 6 à 9 van stuk 3).

Wat betreft de situatie van vrouwen die de slachtoffers zijn van seksueel geweld in Kosovo: terwijl er ontwikkelingen gaande zijn, toont het opzetten van programma's ter bestrijding van maatschappelijke schaamte en stigmatisering op zich al aan dat dergelijke schaamte en stigmatisering nog steeds zeer levendig zijn in Kosovo.

De verschillende rapporten en krantenartikelen (ibidem) tonen voldoende aan met welke problemen verzoekster waarschijnlijk te maken zou krijgen als zij naar Kosovo zou terugkeren.

Zo wordt in het thematische dossier van de Zwitserse ngo OSAR van 7 oktober 2015 (bijlage 7 stuk 3), melding gemaakt van massale stigmatisering en isolatie van de slachtoffers van seksueel geweld:

(...)

Het verslag is ook interessant wat betreft de bescherming die de Kosovaarse autoriteiten aan verzoekster zouden kunnen bieden, in geval van uitsluiting van haar familie. Het lijkt erop dat de steun die in de opvangcentra wordt verleend, evenals de sociale bijstand en de bijstand bij huisvesting en reïntegratie, uiterst beperkt is.

Steeds (meer) andere objectieve en recente bronnen bevestigen alle bovenstaande informatie :

(...)

Op basis van deze informatie kan er dus niet worden verwacht van verzoekster dat zij hulp had moeten zoeken bij ngo's of andere organismes in Kosovo om haar te helpen; des te meer dat verzoekster al naar de Kosovaarse autoriteiten was geweest (de politie, toen ze verkracht werd; zie feitenrelaas, supra), zonder success."

Verzoekster gaat vervolgens in op de door haar neergelegde documenten. Zij stelt dat hieromtrent de redenering van verweerder niet kan worden gevolgd. "Ter ondersteuning van haar asielaanvraag heeft verzoekende talrijke documenten neergelegd (zie alle documenten gelijst in het feitenrelaas). Ze heeft

zich dus duidelijk ingespannen om haar beweringen/verklaringen te staven, zoals de nationale, Europese en internationale regels inzake de bewijslast voorschrijven.”

Verzoekster geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, wijst op een arrest van het EHRM en vervolgt:

“Net zoals in de bovenvermelde Europese zaak moet worden opgemerkt dat, indien de Belgische autoriteiten de verklaringen van verzoekster in deze zaak niet als geloofwaardig beschouwen, zij niet alleen de recente geboorteakte van I. (...) en attest van registratie in Pristina, maar ook andere bewijsstukken heeft ingediend om haar asielrelaas te staven, zoals mailberichten van R. (...) die tonen aan dat Meneer M. (...) hem heeft benaderd, een krantenartikel over zijn connecties in Kosovo, de pagina's uit zijn Facebook profiel, een individuele getuigenis van de moeder van Meneer M. (...),...

Deze elementen zijn zeer relevant voor deze zaak en kunnen niet zomaar worden afgewezen.

Bovendien is een bewijs in principe vrij. Dit betekent dat het mondeling of schriftelijk kan worden gemeld. De geschriften worden getoetst aan hun bewijskracht; alleen vervalsingen kunnen dus van meet af aan worden uitgesloten. Anderzijds kan het feit dat een document aangevraagd wordt geen doorslaggevende rol spelen bij de keuze van de overweging ervan. De door verzoekster voorgelegde getuigenissen (van de moeder van Meneer M. (...) en van de broer van verzoekster, Meneer R. (...) M. (...)) kunnen dus niet worden afgewezen omdat ze van particuliere aard zijn. Ze dragen ertoe bij dat verzoekster de waarheidsgetrouwheid van haar relaas kan vaststellen en moeten worden beschouwd als onderdeel van een reeks aanwijzingen, gelezen in combinatie met de andere documenten. Als zodanig moet een document worden geanalyseerd in het licht van alle andere documenten die door de betrokkene zijn neergelegd, zoals het gewijs van verzoeksters aanhoudingsbevel, de geboorteakte van I. (...), de sociale media pagina's van Meneer M. (...) over “zijn kind”, en andere hierboven genoemde documenten.

Ten slotte begrijpt verzoekende partij niet waarom het CGVS alleen in laatste instantie de analyse van de bewijsstukken uitvoert. Het CGVS concludeert in casu dat verzoekster “geen nieuwe elementen of feiten” brengt en dan gaat het verder door naar de zogezegde analyse van de verschillende documenten die verzoekster heeft neergelegd. Dit mag niet, want dit is een teken dat het CGVS het bewijs slechts als “bijkomstig” ten opzichte van de verklaringen van verzoekster beschouwt, terwijl het wel degelijk bewijsstukken zijn die een volledige analyse verdienen (zie supra, arrest EHRM, I. tegen Zweden), zeker in een ontvankelijkheidsprocedure.”

Tevens doet verzoekster gelden:

“Hoewel het CGVS stelt voor zich te beperken tot een onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag, moet worden opgemerkt dat in de beslissing de gegrondheid van de beschermingsaanvraag daadwerkelijk wordt geanalyseerd en niet het al dan niet bestaan van nieuwe elementen.

Het CGVS heeft de nieuwe elementen die door verzoekster zijn aangedragen, meermaals geanalyseerd, niet door het prisma van artikel 57/6/2 LE, maar als zijnde in staat, ja of nee, om de geloofwaardigheid van verzoekster te herstellen. Dit is een analyse van de gronden van de aanvraag en niet van de ontvankelijkheid ervan; voor dit laatste is alleen een analyse nodig van de aanwezigheid van nieuwe elementen die de kansen op erkenning van internationale bescherming aanzienlijk zouden vergroten.

Wanneer het CGVS analyseert of de geloofwaardigheid van verzoekster al dan niet wordt hersteld door de nieuwe elementen, analyseert zij de aanvraag ten gronde en de behoefte aan internationale bescherming en aanvaardt zij de nieuwe elementen dus impliciet. Het CGVS voert een analyse ten gronde uit van verzoeksters' verzoek om internationale bescherming, zonder haar de garanties te bieden die aan een dergelijke analyse zijn verbonden en zonder de wetgeving te respecteren.”

2.2. Verzoekster concludeert op basis van het voorgaande in hoofddorde dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. In dit kader toetst zij haar problemen en situatie aan de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde, stelt verzoekster dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt:

“Verzoekster vreest echt dat haar ex-man, Meneer M. (...), haar zal vervolgen en doden, of laten rotten in gevangenis zonder eerlijk proces, zal de rest van de familie ook vervolgen, en zal haar zoon I. (...) nemen, zodat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat verzoekster in de toekomst het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling zonder adequate bescherming van de Kosovaarse autoriteiten.

Het psychologische leed dat zal veroorzaakt worden in geval van een gedwongen terugkeer naar Kosovo, waar verzoekster slachtoffer was van tal mishandelingen en verschillende verkrachtingen heeft

ondergaan (ze was ook, zoals haar vader, de getuigenis van de verkrachting van haar moeder), kan op zich neerkomen op een onmenselijke en vernederende behandeling.”

In uiterst ondergeschikte orde, vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In dit kader doet zij gelden:

“Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het CGVS geen serieuze en zorgvuldige analyse heeft gevoerd van haar nieuwe elementen en feiten, in het bijzonder wat betreft:

Het aanhoudingsbevel van verzoekster en de rechtelijke procedure die aan de gang is, betreffende de “uitvoering” van I. (...) (inbegrepen het vraagteken die ontstaat bij de analyse van de geboortakte van I. (...) die de naam van Meneer M. (...) niet bevat);

De psychische staat van Meneer M. (...) en zijn positie op het nationale vlak;

De getuigenis van de moeder van Meneer M. (...);

De mailberichten doorgestuurd door Meneer R.M. (...);

Deze vaststelling moet ten minste aan de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, zodat de zaak door het CGVS grondig geanalyseerd kan worden.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Gemotiveerde brief opgestuurd naar Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 12.11.2019;

4. Mails naar Dienst Vreemdelingenzaken en CGVS over bijzondere procedurele noden;

5. Psychologisch verslag dd 16.09.2019;

6. Psychologisch attest van Psycholoog K.K. (...), dd. 07.11.2019;

7. Psychiatrisch verslag dd. 08.11.2019;

8. Sociaal rapport dd. 21.10.2019;

9. Artikel Le Courrier des Balkans, “Kosovo : la société se révolte contre les viols et l'impunité”, dd. 13.02.2019;

10. Artikel Lefigaro.fr, “Kosovo : professeur, policier et avocat inculpés pour viol d'une adolescente”, dd. 30.10.2019;

11. Artikel Lepointinternational, “Dans les balkans, la violence conjugale face à un mur d'inaction”, dd. 24.11.2017;

12. Artikel Kosovox, “Le Kosovo, un pays encore loin de respecter le droit des femmes”, dd. 20.05.2017”.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoekster legt op 2 juni 2020 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het betreft een aantal documenten waaruit blijkt dat verzoekster in België het onderwerp uitmaakt van een onderzoeksprocedure op basis van een signalering door Interpol en dat er jegens haar in Kosovo een aanhoudingsbevel loopt omdat haar ex-echtgenoot haar ervan beschuldigt haar kind te hebben ontvoerd en omdat zij de strafprocedure die jegens haar werd ingeleid heeft ontlopen. Daarnaast betreft het een sociaal verslag, geschreven door mevrouw M.V.L., die verzoekster volgt sedert 2018 en attesteert dat verzoekster verlamd blijft en bezorgd is over het idee dat zij en haar kind door haar ex-echtgenoot zouden worden gevonden.

Verzoekster stelt op basis hiervan bij een terugkeer naar Kosovo te vrezen te worden gearresteerd, veroordeeld, mishandeld en/of gedood. Tevens vreest zij dat haar kind zou worden afgenomen en door de vader zou worden mishandeld. Verzoekster wijst op het aanhoudingsbevel, de positie en invloed van haar ex-echtgenoot en de algemene situatie voor vrouwen die slachtoffer zijn van geweld in Kosovo en het gedrag in dit kader van de autoriteiten.

3.1.2. Ter terechtzitting legt verzoekster door middel van een aanvullende nota de originele geboortakte van haar zoon neer. Verder brengt zij een nieuwe getuigenis bij van de moeder van haar ex-echtgenoot met vrije vertaling. Ook legt zij een vrije vertaling neer van de eerste getuigenis van deze persoon, die zij reeds neerlegde bij de DVZ en bij het verzoekschrift voegde. Verder legt zij een getuigenis neer van haar vader, voorzien van een vrije vertaling.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De Raad duidt er vooreerst op dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49).

De schending van voormeld artikel van de richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

4.2. Verzoekster laat in het verzoekschrift voorts weliswaar uitschijnen dat zij geen eerlijke procedure zou hebben gehad, doch zij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing op zich niet concreet aanvecht of betwist waar terecht wordt vastgesteld:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt immers dat u psychologische problemen kent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Uw vertrouwenspersoon was aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud en had net als uw advocaat de mogelijkheid opmerkingen te geven, u werd duidelijk gewezen op de mogelijkheid om pauze te vragen wanneer u het nodig had, er werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud duidelijk uitgelegd dat u niet uw hele relaas opnieuw uit de doeken zou moeten doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster erkent integendeel in het verzoekschrift dat met haar psychische problemen rekening werd gehouden bij het bepalen van haar bijzondere procedurele noden. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat met de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden geen of onvoldoende rekening werd gehouden. Derhalve kan redelijkerwijze worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

4.5. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd bij arrest nr. 196 313 van 7 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld als volgt:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

1.3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal merkt in casu vooreerst op dat een aantal vaststellingen de nodige vraagtekens plaatsen bij verzoeksters relaas. Vervolgens stelt hij vast dat verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij voor de problemen met haar partner S.M. geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van die problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Ze beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde

verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoekster kritiek uit op het feit dat Kosovo in de lijst van veilige landen van herkomst werd opgenomen, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Verzoekster beperkt zich thans in haar verzoekschrift hoofdzakelijk tot het summier herhalen van eerder door haar afgelegde verklaringen en het alzo opnieuw schetsen van haar relaas, doch ze gaat niet in concreto in op en ontkracht, noch weerlegt alzo geenszins het motief in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld: "Allereerst dient gewezen te worden op enkele vaststellingen die ertoe nopen de nodige vraagtekens te plaatsen bij uw relaas. Zo kan er, gelet op het feit dat uit informatie aanwezig in uw administratieve dossier blijkt dat u op 4 augustus 2015 uw vingerafdrukken gaf aan de Duitse ambassade in Prishtinë, geen geloof gehecht worden aan uw verklaring niets te weten over een visum dat u toen werd uitgereikt (CGVS I, p. 23). Dat uw partner banden heeft met de Duitse ambassade waardoor hij dergelijk visum achter uw rug kon regelen, is een blote bewering die niet weet te overtuigen (CGVS I, p. 23 / CGVS II, p. 20). Verder is het opvallend dat, hoewel u een viertal maanden bij een koppel in Preshevë (Zuid-Servië) verbleef, u niet de echte en volledige naam van het koppel kende. U kon bovendien niet aangeven welke job de man had en u kon evenmin aangeven in welke wijk u toen verbleef (CGVS I, p. 9-10 / CGVS III, p. 18-19). Verder zijn uw verklaringen aangaande uw echtgenoot omtrent jullie zoon moeilijk in overeenstemming te brengen met het gedrag van uw echtgenoot op zijn facebook profiel. U stelde meermaals dat uw partner uw zoon na enige tijd wilde verkopen, waardoor u verboden om de geboorte van jullie zoon te registreren (CGVS I, p. 8, p. 11 / CGVS II, p. 5, p. 8). In het licht daarvan is het dan ook bijzonder opmerkelijk vast te stellen dat uw partner tot twee maal toe op 11 september 2015 (de geboortedag van uw zoon) de geboorte van jullie zoon kenbaar maakte op zijn publiek facebookprofiel. Tot slot is het op zijn minst vreemd te noemen dan een man die volgens uw verklaringen hard aan het timmeren is aan zijn politieke carrière (CGVS I, p. 15 / CGVS III, p. 6), het risico neemt om een gemeenschappelijke vriendin van jullie op de hoogte te brengen van zijn plannen om uw zoon te verkopen en u te vermoorden (CGVS I, p. 8-9 / CGVS III, p. 14 en p. 17). Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt er in het licht van de diverse berichten in de media aangaande de voogdijzaak waarin u en uw partner verwickeld zijn toe de nodige vraagtekens te plaatsen bij de door u geschetste omstandigheden van uw vlucht uit Kosovo."

Verzoekster gaat evenmin in concreto in op, minstens brengt ze geen concrete en valabele gegevens aan die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen of een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar op goede gronden het volgende wordt vastgesteld: "Hoe dan ook, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw partner, S.(...) M.(...) geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met S.(...) in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. U stelde dat u in de eerste plaats niet durfde naar de politie stappen omdat S.(...) u bleef bedreigen en mishandelen en dat wanneer u dit toch deed naar aanleiding van uw verkrachting op 2 januari 2016 de politieagenten u de raad gaven bij hem weg te gaan en u een document lieten ondertekenen dat u geen verdere vervolging wou. De agenten zeiden ook dat u niets tegen hem kon beginnen (CGVS III, p. 4, 11). U ondernam evenwel geen verdere stappen om dit gebrekkige optreden van deze politieagenten aan de kaak te stellen. U vroeg niet om hun overste te spreken, noch heeft u bij een ander politiebureau of een hogere instantie klacht ingediend tegen het gebrekkige optreden van deze agenten. U deed dit niet omdat u stelde dat S.(...) een machtige persoon is die overal invloed heeft (CGVS I, p. 15 / CGVS III, p. 13-14). Tegelijkertijd dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u voor de doodsb bedreiging van S.(...) die u ontving via een vriendin, noch voor het incident bij uw ouders op 22 mei 2016 – waarbij u en uw moeder verkracht werden – zich op geen enkel moment wendde tot de aanwezige autoriteiten in uw land noch tot enig andere organisatie (CGVS III, p. 14, 17-18). Gevraagd naar waarom u dit niet deed, antwoordde u dat u niet durfde en dat ze bedreigd hadden jullie te vermoorden als jullie dit wel

deden. Daarenboven stelde u dat wat organisaties betreft die zich mishandelende vrouwen helpen, S.(...) ook daar iedereen kent (CGVS I, p. 18, 20 / CGVS III, p. 15). U slaagde er evenwel niet in om concreet aan te tonen hoe en op welke manier S.(...) invloed zou kunnen hebben. Hiernaar gepeild merkte u allereerst op dat S.(...) veel prominente politici kent. Dat een (beginnend) politicus vertoeft in politieke sferen is evenwel onvoldoende om te besluiten dat deze connecties hem in staat stellen u alle beschermingsmogelijkheden te ontnemen. Wanneer u gevraagd werd naar concrete voorbeelden waaruit blijkt dat S.(...) ten gevolge van deze connecties in zijn voordeel invloed kan uitoefenen bij de Kosovaarse autoriteiten verwees u naar de twee agenten die in september 2015 weigerden om uw versie van de feiten te noteren. Dat twee agenten weigerden uw verklaringen op te nemen zoals u ze schetste is echter onvoldoende om te besluiten tot een algehele corruptie van alle Kosovaarse autoriteiten. Dezelfde conclusie dient getrokken te worden voor uw bewering dat uw partner met zijn niet-verzekerde wagen zonder problemen langs politiecontroles passeerde. Uit niets blijkt immers onder welke voorwaarden/in welke omstandigheden uw partner langs deze controles passeerde (CGVS I, p. 21). Toen bij uw derde gehoor op het Commissariaatgeneraal wederom werd gepeild naar concrete voorbeelden waaruit de macht van uw partner blijkt, voegde u toe dat hij contracten aangaande zonnepanelen en straatverlichting had afgesloten met gemeentes. Gevraagd wat dit te maken heeft met zijn machtige positie, kwam u niet verder dan te stellen dat een Duitse firma hem had gestuurd. Deze verklaringen laten evenmin toe vast te stellen dat uw partner ten gevolge van het feit dat hij politici kent uw beschermingsmogelijkheden in Kosovo volledig op de helling zet. Uit niets blijkt dan ook dat u niet over de mogelijkheden beschikte om u tot de Kosovaarse autoriteiten te wenden. Dit is dan ook geenszins afdoende om uw nalaten te rechtvaardigen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij of zij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt bovendien dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatie-gestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Voor alle etnische groepen worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De steeds beter functionerende KP en de multi etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt – ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden - in het algemeen en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Daarenboven is kosteloze rechtshulp beschikbaar. Verder zien meerdere lokale, nationale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toe op de naleving van mensenrechten in Kosovo. Tot slot dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de ombudsman. Dergelijke klachten hebben reeds geleid arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de Kosovaarse autoriteiten zich bewust zijn van de problematiek van huiselijk geweld. In september 2010 keurde het Kosovaarse parlement de “Wet op Bescherming tegen Huiselijk Geweld” goed, samen met een strategie en nationaal actieplan ter bestrijding van het fenomeen. Het doel van de wet is om een reeks van wettelijke maatregelen te voorzien die slachtoffers van huiselijk geweld beschermen. In januari 2014 keurde de regering een actieplan voor de uitvoering van VN-Veiligheidsraad Resolutie 1325 over vrouwen, vrede en veiligheid goed. In maart 2014 wijzigde het parlement de wetgeving met het oog op de erkenning van slachtoffers van seksueel geweld tijdens de oorlog in Kosovo. De kwestie van seksueel geweld tijdens het conflict kreeg het voorbije jaar steeds meer aandacht van de politiek en het publiek. In 2015 ontwikkelde het Ministerie van Justitie een nieuwe strategie in de strijd tegen huiselijk geweld waarbij misbruik/mishandeling strafbaar - wordt gesteld en de focus nog meer komt te liggen op de bescherming van de slachtoffers. De initiatieven van de overheid hebben er onder andere toe geleid dat tijdens de politieopleiding bijzondere aandacht geschonken wordt aan gender gerelateerd geweld en dat een Domestic Violence Unit werd opgericht. Deze speciale politie eenheid bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten in verband met geweld tegen vrouwen te behandelen. In elk politiestation is dergelijke unit, die bestaat uit een vrouw en een man, aanwezig om 24u op 24u klachten te beantwoorden en te onderzoeken. Informatie stelt dat de politie correct reageert op klachten inzake huiselijk geweld. Met de hulp van de Verenigde Naties werden gemeentelijke coördinatiemechanismen inzake huiselijk geweld (“Domestic Violence Municipal Coordination Mechanisms”) uitgebouwd. De samenwerking tussen de Domestic Violence Units en de Domestic Violence Municipal Coordination Mechanisms verloopt goed waardoor er steeds meer

slachtoffers van huiselijk geweld kunnen rekenen op bescherming/hulp en ondersteuning. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, allerm minst het geval is. Verzoekster, die overigens niet het minste begin van bewijs voorlegt inzake haar beweerd bezoek aan en aangifte van haar problemen bij de Kosovaarse politie, maakt immers geenszins aannemelijk, zo oordeelde de commissaris-generaal op goede gronden terecht, in Kosovo alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij toont dit allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen met haar agressieve en gewelddadige partner, zo hier al geloof aan wordt gehecht, aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 augustus 2017, voert verzoekende partij aan dat het te kort door de bocht is te beweren dat Kosovo een veilig land is en zij beroep kan doen op de bescherming van haar autoriteiten. Verzoekende partij wijst erop dat haar partner banden heeft met politiemensen en zij weigerden een verslag op te stellen toen zij een klacht ging indienen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 1 augustus 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, zonder dat zij echter in concreto ingaat op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen formuleert aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 1 augustus 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

In het kader van het voorgaande kan worden opgemerkt dat Kosovo, het land van herkomst van verzoekster, nog steeds is opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

In het licht van hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoeksters vorige verzoek om internationale bescherming met recht gemotiveerd, en wordt door verzoekster niet betwist:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat enkele opmerkelijke elementen ertoe noopten de nodige vraagtekens te plaatsen bij de door u geschetste omstandigheden van uw vlucht uit Kosovo, en omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Waar verzoekster in het voorliggende verzoekschrift betoogt dat verweerder, in zoverre er uitspraak wordt gedaan over de vraag of de nieuwe elementen de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen (zouden) kunnen herstellen, in wezen een onderzoek ten gronde zou hebben gevoerd en zich in plaats van over de ontvankelijkheid zou hebben uitgesproken over de gegrondheid van de zaak, dient te worden opgemerkt dat verzoekster in dit betoog bezwaarlijk kan worden gevolgd. Hoewel er in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet melding wordt gemaakt van een onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek, beperkt het onderzoek van de commissaris-generaal in de zin van voormeld artikel zich immers niet tot louter formele vragen, maar heeft dit tot doel te bepalen of de nieuwe elementen die zich voordoen of worden voorgelegd door de verzoeker om internationale bescherming de kans al dan niet aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 116*). Het spreekt daarbij voor zich dat de commissaris-generaal, teneinde het antwoord op deze vraag te bepalen, de nieuwe elementen dient te toetsen aan en af te wegen tegen de vaststellingen die tijdens het vorig verzoek om internationale bescherming werden gedaan.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoeksters psychische problemen terecht gesteld:

“Aangaande uw psychologische problemen, zoals beschreven in de verschillende attesten van uw psycholoog, psychiater en sociaal assistent, wordt opgemerkt dat u, gevraagd of u in Kosovo toegang zou hebben tot de nodige psychologische begeleiding, bevestigend antwoordde (CGVS, p. 4). Uw (zeer veralgemenende) verklaring dat wie psychische hulp zoekt als zot wordt beschouwd (CGVS, p. 4) doet aan deze vaststelling geen afbreuk. In haar schrijven verduidelijkt uw advocate overigens op geen enkele manier en welke van de inconsistenties die in het verleden werden opgemerkt zouden kunnen worden verklaard door uw psychologische problemen, maar beperkt ze zich tot het herhalen van de vaststellingen die in de rapporten worden gemaakt. Zelfs indien uw psychologische problemen verschoning zouden kunnen bieden voor de incoherenties in uw relaas die werden opgenomen in de beslissing in het kader van uw eerste verzoek (quod non), dan nog doen zij geen afbreuk aan de in dezelfde beslissing aangehaalde beschermingsmogelijkheden. Het loutere feit dat u psychologische problemen heeft kan niet volstaan om te concluderen dat u nood heeft aan internationale bescherming. De internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag biedt, heeft als doel de verzoeker om internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en kan niet kan aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven.

In zoverre zij de reeds tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen in het kader van voorliggend verzoek om internationale bescherming tracht te ontcrachten door te wijzen op haar psychische problemen, kan in dit kader vooreerst worden opgemerkt dat verzoekster haar huidige verzoek om internationale bescherming en het voorliggende beroepsverzoekschrift niet kan aanwenden om een vorm van hoger beroep in te stellen tegen de tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht immers uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Overeenkomstig het voorgaande had verzoekster, zo zij werkelijk van mening was dat haar psychische problemen een verklaring konden bieden voor de tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen, zulks kunnen en moeten aanvoeren en aantonen tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoekster liet echter na dit te doen.

Daarenboven blijkt uit de neergelegde attesten nergens dat of in welke mate de hierin opgesomde symptomen mogelijks van invloed zouden zijn geweest op verzoeksters verklaringen gedurende en de behandeling van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Door verzoekster wordt dit evenmin op enige wijze aangetoond of toegelicht. Zij toont op generlei wijze aan dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen een verklaring (kunnen) bieden voor de tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen. Verzoekster toont aldus geenszins *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar psychische toestand een invloed zou hebben gehad op haar verklaringen tijdens of de beoordeling die geschiedde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming.

Het voorgaande klemt nog des te meer nu in het verzoekschrift, in één van de geciteerde attesten, expliciet wordt aangegeven dat verzoekster bij machte mag worden geacht om een persoonlijk onderhoud bij het CGVS te volbrengen.

Dat verzoekster ten gevolge van haar psychische toestand een verhoogde subjectieve angst heeft om terug te keren naar Kosovo, wat zij onder meer tracht aan te tonen middels de neergelegde sociale verslagen, kan verder bezwaarlijk volstaan om in haren hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat uit verzoeksters eigen verklaringen genoegzaam blijkt dat zij in Kosovo toegang zou hebben tot de nodige psychologische begeleiding. Verder betwist verzoekster niet dat de in haren hoofde vastgestelde psychische problemen geen afbreuk kunnen doen aan de tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming in haren hoofde vastgestelde beschermingsmogelijkheden. In zoverre verzoekster tracht te laten uitschijnen dat zij louter omwille van haar psychische problemen internationale bescherming behoeft, dient, mede gelet op het voorgaande, verder te worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt en uit de neergelegde attesten

evenmin kan worden afgeleid dat de medische problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts haalde u aan een gevangenisstraf te vrezten ten gevolge van een klacht die uw ex-partner tegen u indiende wegens parentele ontvoering (CGVS, p. 5-6). In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat u, in tegenstelling tot wat u leek te geloven, tot op heden niet werd veroordeeld in Kosovo. In Kosovo is het niet mogelijk om mensen bij verstek te berechten en uit uw documenten blijkt enkel dat er een aanhoudingsbevel tegen u werd uitgereikt. U werd nog niet berecht. Het is de bevoegdheid van de relevante Kosovaarse autoriteiten om uitspraak te doen over het wettelijk vaderschap en de voogdij over uw kind, alsook over de vraag of u een misdrijf heeft gepleegd door met uw kind naar België te reizen. Het opleggen van sancties voor eventuele strafbare feiten behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat en wijst niet per se op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts blijkt uit niets dat de vigerende strafwetgeving niet correct op u is toegepast/zou toegepast worden. De stelling van uw advocaat dat uw ex-partner niet het recht heeft om uw zoon internationaal te laten zoeken aangezien uw ex-partner niet als de vader geregistreerd staat, waardoor bijgevolg uw aanhoudingsbevel onregelmatig tot stand is gekomen volstaat niet om te besluiten dat u geen eerlijke rechtsgang zou kunnen afdwingen. Zo is in het licht van de bepalingen opgenomen in de Kosovaarse Familie Wet (in het bijzonder art. 106 en 108), in het Verdrag betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen gesloten te Den Haag d.d. 25.10.1980 (art. 8) en in de EU-Verordening 2019/1111 Van de Raad van 25 juni 2019 betreffende de bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en betreffende internationale kinderontvoering (art. 22) de stelling dat uw ex-partner uw zoon niet internationaal kan laten opsporen niet meer dan een blote bewering. Dat uw ex-partner een publiek figuur is, zoals aangekaart door uw advocaat, volstaat evenmin om te besluiten dat u geen beroep zou kunnen doen op de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden. U gevraagd naar concrete redenen om aan te nemen dat een rechtszaak niet correct zou verlopen, stelde u dat uw ex-partner invloed kan uitoefenen omdat hij machtige vrienden en kennissen heeft. U verwees ter staving hiervan naar een artikel dat zich in uw dossier zou bevinden en waarin hij zijn steun zou uitspreken voor Behgjet Pacolli bij de laatste verkiezingen (CGVS, p. 6-7). Het enige artikel betreffende S.M. (...) in uw dossier betreft echter een artikel waarbij hij zijn steun uitspreekt voor Selim Pacolli bij de lokale verkiezingen van 2017. Hoe dan ook is de vaststelling dat S.M. (...) kennissen heeft binnen de politiek, onvoldoende om zonder meer te concluderen dat u geen toegang zou hebben tot een eerlijke rechtsgang. Zoals reeds in het kader van uw eerste verzoek werd geoordeeld – en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd – is het feit dat een (beginnend) politicus vertoeft in politieke sferen onvoldoende om te besluiten dat deze connecties hem in staat stellen u alle beschermingsmogelijkheden te ontnemen. Tot op heden heeft u op geen enkele manier stappen ondernomen om in Kosovo juridische bijstand te krijgen of de hulp te zoeken van een organisatie die u zou kunnen bijstaan bij uw juridische problemen (CGVS, p. 7). Uw verklaring hiervoor, dat u niet durft en dat u niemand in Kosovo vertrouwt (CGVS, p. 7) kan in deze niet volstaan. Van een verzoeker is het namelijk te verwachten dat hij/zij eerst alle nationale beschermingsmogelijkheden aanwendt alvorens zich te wenden tot internationale bescherming, hetgeen u niet heeft gedaan. Indien de relevante instanties en/of organisaties niet worden aangesproken, kunnen zij u vanzelfsprekend niet bijstaan. In dit kader kan worden verwezen naar de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 10 juli 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20180710.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), waaruit blijkt bovendien dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de

politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Kosovo nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 10 juli 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20180710.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Kosovaarse autoriteiten zich bewust zijn van de problematiek van huiselijk geweld en, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en inspanningen leveren om huiselijk geweld, waarop nog steeds een groot maatschappelijk taboe rust, te bestrijden. In september 2010 keurde het Kosovaarse parlement de "Wet op Bescherming tegen Huiselijk Geweld" goed, samen met een strategie en nationaal actieplan ter bestrijding van het fenomeen. Het doel van de wet is om een reeks van wettelijke maatregelen te voorzien die slachtoffers van huiselijk geweld beschermen. In januari 2014 keurde de regering een actieplan voor de uitvoering van VN-Veiligheidsraad Resolutie 1325 over vrouwen, vrede en veiligheid goed. In maart 2014 wijzigde het parlement de wetgeving met het oog op de erkenning van slachtoffers van seksueel geweld tijdens de oorlog in Kosovo. In december 2016 werden een nieuwe strategie en bijbehorend actieplan voor de bescherming tegen huiselijk geweld voor de periode 2016-2020 aangenomen. De initiatieven van de Kosovaarse overheid hebben er onder andere toe geleid dat tijdens de politieopleiding bijzondere aandacht geschonken wordt aan gendergerelateerd geweld en dat er in elk politiestation een speciale politie-eenheid, een "Domestic Violence Unit", werd opgericht. De agenten van deze units worden speciaal opgeleid en volgen bijkomende vormingen om op efficiëntere wijze om te kunnen gaan met klachten. Met de hulp van de Verenigde Naties werden tevens gemeentelijke coördinatiemechanismen inzake huiselijk geweld ("Domestic Violence Municipal Coordination Mechanisms") uitgebouwd. De samenwerking tussen de Domestic Violence Units en de Domestic Violence Municipal Coordination Mechanisms verloopt goed, waardoor er steeds meer slachtoffers van huiselijk geweld kunnen rekenen op bescherming/hulp en ondersteuning. In 2018 werd een Nationale Coördinator tegen Huiselijk Geweld aangesteld. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij een aantal ngo's en vluchthuizen, die slachtoffers opvangen, adviseren en op diverse vlakken bijstaan, en dat er twee nationale telefonische hulplijnen actief zijn.

Wat tot slot uw verklaringen betreft dat uw familie in Kosovo nog problemen zou hebben met uw ex-partner, blijkt dat u dit vermoeden louter baseert op het feit dat ze u zeggen dat u zich geen zorgen hoeft te maken (CGVS, p. 9). Dit kan geenszins volstaan als aanwijzing dat uw familie daadwerkelijk tot op heden problemen kent.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De geboorteaktes van uw zoon en het attest van de gemeente Prishtinë waarmee u wil aantonen dat S.M. (...) niet als vader geregistreerd staat wijzigen de conclusies aangaande de voor u beschikbare beschermingsmogelijkheden niet. Ook het medisch attest dd. 25 juni 2016 aangaande de verwondingen die bij u werden vastgesteld volstaat niet om te besluiten dat u geen beroep kan doen op uw autoriteiten. Aangaande uw psychologische problemen, zoals beschreven in de verschillende attesten van uw psycholoog, psychiater en sociaal assistent, werd in deze beslissing reeds gemotiveerd. Het artikel over S.M. (...) die zijn steun uitspreekt aan Selim Pacolli werd hierboven reeds aangehaald. De

mails van uw broer, de facebookpagina van S.M. (...) en de correspondentie tussen uw advocaat en het Belgisch consulaat in Kosovo (het consulaat is, voor zover uit uw dossier kan blijken, in deze zaak geen betrokken partij), laten niet toe de conclusies inzake de voor u beschikbare beschermingsmogelijkheden in Kosovo te wijzigen. Dat de Kosovaarse autoriteiten uw aanhouding hebben gevraagd, er in België een procedure werd opgestart en u zich in België bij de politie moet aanmelden – zoals aangetoond met de attesten van de politie alsook het PV en de beslissing van de rechtbank die zich in het dossier van uw advocaat bevinden – wordt in deze beslissing niet betwist. De brief van uw de moeder van uw ex-partner heeft duidelijk een gesolliciteerd karakter en heeft geen enkele bewijswaarde. Wat de medische rapporten over S.M. (...) betreft, wordt opgemerkt dat het om rapporten gaat van 2004, toen hij een kind was van twaalf jaar oud, die onmogelijk bewijs kunnen vormen voor zijn karakter op heden. Los daarvan wijzigen zij evenmin de conclusies inzake de beschermingsmogelijkheden in Kosovo. De neergelegde rapporten over Kosovo zijn van algemene aard. Een verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat er in Kosovo geen doeltreffende bescherming zou zijn vanwege de autoriteiten voor ieder persoon. Het is aan de verzoeker om in concreto en in zijn specifieke geval aan te tonen dat er, in het licht van deze informatie en van de aangebrachte feiten, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, quod non in casu.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Waar zij stelt dat het op zijn minst vragen oproept dat de naam van de vader niet vermeld is in de geboorteakte en daarmee opnieuw laat uitschijnen dat deze daarom het recht niet zou hebben om haar zoon internationaal te laten opsporen, dient te worden opgemerkt dat dit uit het loutere gegeven dat diens naam niet op de geboorteakte vermeld staat en te meer nu daarvoor, zoals zij zelf aanvoert, verzoeksters toestemming vereist was, niet kan worden afgeleid. Verzoekster toont verder op generlei wijze aan dat het feit dat de vader van haar zoon niet vermeld staat op diens geboorteakte zou aantonen dat deze persoon het recht niet zou hebben om zijn zoon te laten opsporen. Nog los van het al dan niet van toepassing zijn van het voormelde Verdrag, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt of aantoonst dat of waarom haar ex-partner niet het recht of de mogelijkheid had om zijn zoon internationaal te laten opsporen. Aldus kan deze blote bewering vanwege verzoekster niet volstaan om aan te tonen dat het aanhoudingsbevel jegens haar persoon op onregelmatige wijze zou zijn tot stand gekomen; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster in haar land van herkomst in het kader van het voorgaande geen recht zou hebben op een eerlijk proces.

In tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, kan zulks uit het loutere gegeven dat de Belgische onderzoeksrechter besloot om haar niet aan te houden evenmin worden afgeleid. In deze beslissing wordt immers geheel geen uitspraak gedaan over het mogelijk gevaarlijk karakter van een procedure voor verzoekster in Kosovo en wordt nergens gesteld dat deze beslissing zou zijn ingegeven vanuit een wantrouwende houding in deze zaak.

Verder herhaalt verzoekster weliswaar haar eerdere verklaringen omtrent de machtige positie van haar ex-partner en wijst zij op de in dit kader neergelegde stukken, doch reikt zij geen elementen aan die aan de vaststellingen die hierover reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werden gedaan en aan de concrete motieven die in dit kader zijn opgenomen in de bestreden beslissing afbreuk zouden kunnen doen.

Met haar verwijzing naar de informatie zoals gehanteerd door verweerder, kan verzoekster verder bezwaarlijk afbreuk doen aan de voormelde, op deze informatie gestoelde motieven. Evenmin kan zij hieraan afbreuk doen met haar verwijzing naar de informatie die zij neerlegde bij het CGVS en die zij aanhaalt in het verzoekschrift. Deze informatie ligt namelijk volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie die verweerder hanteerde bij het nemen van de bestreden beslissing. Dat er in Kosovo verbeteringen mogelijk zijn op het vlak van corruptie en dat huiselijk geweld er nog een probleem is, wordt zowel in de voormelde motieven als in de voormelde informatie uitdrukkelijk en terdege in rekening gebracht. Dit gegeven kan, mede gelet op de gedane vaststellingen inzake de verklaarde machtspositie van haar ex-partner en het gegeven dat niet is aangetoond dat diens connecties van zulke aard zouden zijn dat zij hem in staat zouden stellen om verzoekster alle beschermingsmogelijkheden te ontnemen, niet volstaan om in verzoeksters concrete geval aannemelijk te maken dat zij in haar land van herkomst en in het kader van de zaak betreffende haar kind geen recht zou hebben op een eerlijke procedure. Evenmin kan deze informatie volstaan om aan te tonen dat verzoekster tegen haar ex-partner in haar land van herkomst geen bescherming zou kunnen verkrijgen.

Verzoekster vestigt daarnaast weliswaar uitgebreid de aandacht op een aantal van de door haar neergelegde documenten en stukken, doch deze documenten en stukken zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming en de hoger gedane vaststellingen. Aan de stukken afkomstig van verzoeksters familieleden, kan, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, gelet op de nauwe persoonlijk en familiale band tussen deze personen en verzoekster, bezwaarlijk objectieve bewijswaarde worden gehecht. Hoe dan ook kan uit deze stukken, uit de activiteiten van verzoeksters ex-partner op de sociale media en uit de overige

neergelegde documenten en stukken hoogstens worden afgeleid dat haar ex-partner verzoekster ervan beschuldigt zijn zoon te hebben ontvoerd, in verzoeksters directe omgeving en bij haar naasten vragen stelt naar verzoekster en haar zoon en een procedure opstartte tegen verzoekster. Nergens bevatten deze stukken concrete elementen of gegevens waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst en in het kader van de geuite beschuldigingen en aangehaalde problemen geen recht zou hebben op een eerlijke rechtsgang en verstoken zou dreigen te blijven van de bescherming van haar nationale autoriteiten. Dit geldt nog des te meer nu uit de getuigenissen die verzoekster neerlegt in de loop van onderhavige beroepsprocedure duidelijk blijkt dat verzoekster de volle steun geniet van zowel haar eigen familie als de familie van haar ex-echtgenoot. Zelfs diens moeder blijkt bereid om tegen hem te getuigen. Bijgevolg kunnen de neergelegde stukken en documenten op generlei wijze afbreuk doen aan de vaststellingen die reeds tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming en hierboven werden gedaan.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit dat Kosovo werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

4.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.7. Overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Zo al geloof zou kunnen worden gehecht aan de door verzoekster aangevoerde problemen en vrees, dient te worden vastgesteld dat er *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen, onder meer omtrent de mogelijkheden tot een eerlijke rechtsgang en tot bescherming voor verzoekster in haar land van herkomst, goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Bijgevolg kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

4.8. Nog daargelaten dat verzoekster, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat zij ten aanzien van haar land van herkomst nood heeft aan internationale bescherming, kan de schending van de artikelen 3, 5 en 6 van het EVRM en van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de Grondrechten

van de Europese Unie *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, te dezen uitsluitend uitspraak doet over de vraag of verzoekster nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4.10. Verzoekster vraagt na sluiting van de debatten bij schrijven van 12 juni 2020 een heropening van de debatten teneinde de voorzitter toe te laten het dossier door te verwijzen naar een collega magistraat daar haar het pleitrecht ter terechtzitting van 8 juni werd ontnomen.

De Raad wijst er evenwel op dat uit de getuigenis van mr. I. Fontignie, als bijlage gevoegd bij het voormeld schrijven van 12 juni, blijkt dat zij 3/4 van de tekst van haar pleidooi oversloeg waaruit derhalve moet worden afgeleid dat haar weldegelijk de gelegenheid werd geboden haar pleidooi naar voor te brengen. Tijdens het door mr. I. Fontignie omschreven 1/4 van haar pleidooi wees de Raad er meermaals op dat gezien het schriftelijk karakter van de procedure het niet de bedoeling is dat de inhoud van het verzoekschrift en de inhoud van de aanvullende nota klakkeloos wordt herhaald. Op de vraag of verzoekster buiten het puur herhalen van wat reeds op schrift werd gesteld nog iets anders had mede te delen, werd het pleidooi gestaakt.

Gevraagd naar de reden waarom de ter terechtzitting middels een aanvullende nota neergelegde stukken niet eerder konden worden neergelegd bijvoorbeeld samen met de eerdere aanvullende nota van zes dagen voor de terechtzitting, stelt verzoekster deze stukken niet eerder ontvangen te hebben. *In casu* bemerkt de Raad evenwel dat de ter terechtzitting neergelegde stukken onder meer niet gedateerde handgeschreven getuigenissen en een officieel document dat reeds dateert van 5 december 2019 betreffen. De Raad benadrukt dat alle bij aanvullende nota's bijgebrachte stukken in onderhavig arrest in overweging werden genomen.

Gezien het uitzonderlijk karakter van het verzoek van 2 juni 2020 van verzoekster om zich te laten bijstaan door een vertrouwenspersoon achtte de Raad het gepast ter terechtzitting te duiden om welke reden het verzoek niet kon worden ingewilligd. De Raad wees er tevens op, in tegenstelling tot de bewering van verzoekster dat dit haar door de griffie werd geweigerd, dat dit louter een mededeling was van de griffie nadat de vraagstelling voorafgaandelijk aan de voorzitter was voorgelegd. Voor het overige betrof de al dan niet aanwezigheid van een vertrouwenspersoon geen punt van discussie ter terechtzitting.

Om voormelde redenen kan door de Raad niet worden ingezien waarom de debatten zouden dienen te worden heropend en ziet de Raad niet in waarom een juridisch technisch debat over het verloop van de terechtzitting en de wijze van bijbrengen van stukken zou doen besluiten tot juridische partijdigheid.

De directe en kordate stijl waarmee de voorzitter de debatten leidt, waarmee de ter terechtzitting aanwezige advocaat van verzoekster mogelijk niet vertrouwd is of die niet haar stijl is, kan bezwaarlijk als een grond tot heropening van de debatten worden aanzien.

Daarenboven doet de Raad de opmerkelijke vaststelling dat verzoekster ter terechtzitting niet de minste vaststelling heeft laten acteren betreffende het voorgaande.

Waar verzoekster ten slotte nog opwerpt dat indien de debatten niet heropend worden voor een andere rechter teneinde het recht van verdediging, het recht om te pleiten en het algemeen beginsel van juridische onpartijdigheid te eerbiedigen, zij een wrakingsverzoek zal indienen bij de Raad van State kan de Raad niet anders dan enkel akte nemen van dit voornemen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT